

[Socialministeren.]

side 285—289, og jeg beder det ærede medlem have opmærksomheden henvendt på disse oplysninger.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede medlem hr. Johs. Larsen henvendte et par spørgsmål til mig i går. Det første var, om jeg var enig med ham i, at de store svingninger i landbrugets besætninger, som man har set i de sidste 10 år, var meget uheldige. Heri er jeg naturligvis enig med det ærede medlem, hvad jeg tror alle vil være. At måtte reducere besætningerne på grund af fodermangel betyder altid et stort tab for landbruget og for hele samfundet. Det gælder, hvadenten man må sælge kælvekøer som slagtekvæg eller halvfærdige fedesvin som polte.

Når besætningernes størrelse har svinget så stærkt i de sidste 10 år, skyldes det, at de tilstedeværende fodermængder har været højest forskellige fra år til år. Som bevis på, hvor stærke svingningerne har været, skal jeg anføre maksimums- og minimumsstørrelsen i denne periode. For hornkvægs vedkommende var størrelsen i 1939 3,3 mill. stk., heraf malkekøer 1,6 mill. stk. I 1948 havde vi den laveste hornkvægbesætning i denne periode, 2,8 mill. stk., det vil sige ca. $\frac{1}{2}$ mill. stk. mindre end i 1939. Malkekøernes antal var lavest i 1942, nemlig 1,4 mill. stk., det vil sige ca. 200 000 stk. mindre end i 1939.

Langt større er forskellen i besætningerne, når der er tale om svin eller høns. I 1939 havde vi 3,2 mill. stk. svin, i 1942, da vi var allerlængst nede, kun 1,2 mill. stk., det vil sige godt og vel en trediedel af antallet i 1939. For hønsenes vedkommende var tallet i 1939 33,3 mill. stk., i 1942, da det var lavest, 10,8 mill. stk., altså under en trediedel.

Vor høsts størrelse svinger jo meget stærkt fra år til år; ikke mindst gælder det kornhøsten, og det skyldes navnlig de skiftende vejrforhold. I 1941 udgjorde kornhøsten ca. 2 700 000 t, hvad der var det laveste tal i denne 10 års periode. I 1947, da vi havde det næstlaveste tal, udgjorde den 3 150 000 t mod f. eks. i 1948 3 850 000 t, og i år 1949 regner vi med en høst på ca. 4 000 000 t; det vil sige, at høsten i disse to sidste år har været ca. 50 pct. større i hvert af årene end i det år — 1941 —, da den var lavest.

Før krigen reguleredes disse store svingninger i fodermængden ved indførsel udefra. Denne frie indførsel har ikke været mulig i årene under og efter krigen og er

det ikke endnu. Før krigen regulerede man ved indkøb udefra efter besætningernes størrelse. I de sidste 10 år har man måttet gå den modsatte vej: regulere besætningernes størrelse efter svingningerne i fodermængden, hvilket selvfølgelig er meget uheldigt, men har været en nødvendighed.

Denne uheldige udvikling er vel begrundelsen for det ærede medlems næste spørgsmål til mig. Spørgsmålet gik ud på, om jeg kan give tinget oplysning om udsigterne for vore forsyninger med udenlandsk korn og olieklager for indeværende høstår.

Vort gennemsnitlige forbrug af olieklager og animalske foderstoffer i de sidste fem år før krigen udgjorde ca. 840 000 t årlig. I 1939—40, da krigen var udbrudt, gik forbruget ned til 530 000 t. I de fem år fra 1940 til 1945 havde vi et årligt forbrug af knap 50 000 t, kun ca. 5 pct. af forbruget før krigen. De to første år efter krigen havde vi et forbrug på godt 200 000 t årlig, ca. 20 pct. af førkrigstidens forbrug. I høståret 1947—48 var forbruget 250 000 t og i 1948—49 ca. 450 000 t, d. v. s. ca. halvdelen af forbruget før krigen. For høståret 1949—50 regner vi med at få til rådighed 563 000 t; deraf skal de 300 000 t komme ind gennem dollarkøb, 163 000 t i anden valuta og 100 000 t som indenlandsk produktion. Centralkontoret for indkøb af udenlandsk korn og foderstoffer mener ikke, der er nogen som helst mulighed for at købe mere i blød valuta end her anslået; man er endogså bange for, at det kan knibe med at få dette frem, men mere kan der i alt fald ikke være tale om. At købe mere i dollar er udelukket, dertil er dollarmanglen altfor stor. Da vi forleden måtte nedskære dollarprogrammet med ca. 27—28 pct., var der fra alle sider enighed om det nødvendige i at undtage olieklagekøbene i dollar fra nedskæringen, så indkøbet af de 300 000 t opretholdes.

I femåret før krigen androg kornimporten ca. 600 000 t årlig. Før England først i 30erne kontingenterede baconimporten og vi måtte gennemføre en streng svine-regulering, indførte vi — f. eks. i 1931 — ca. tre gange så store mængder korn som i de fem år før krigen, nemlig ca. 1 800 000 t. Under krigen, besættelsen og afspærringen, ja, selv det første par år efter krigens ophør havde vi ingen nettoindførsel af korn. Først i 1947—48 fik vi en nettoindførsel af ca. 150 000 t korn, og hvis vi lægger dette tal sammen med tallet på vor egen kornhøst, som var på 3 150 000 t — det var altså en lille høst —, kommer vi op på et forbrug af 3 300 000 t ialt til brødkorn og foder